

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 411/2565

พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบูรณ์โจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 368, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 142, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตี, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยไม่ยอมทดสอบว่าเมาสุราหรือไม่ ตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนที่สั่งตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดอันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 ซึ่งบัญญัติไว้เป็นพิเศษในมาตรา 142 วรรคสองแล้ว จึงไม่เป็นเรื่องที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานตามความหมายของมาตรา 368 แห่ง ป.อ. อันเป็นบททั่วไปอีก การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา 368 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 291, 368 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 142, 157, 160 ตี จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 291, 368 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2) (4), 142 (2) วรรคสี่ (ที่ถูก 142 วรรคสอง, 154 (3)), 157, 160 ตี วรรคหนึ่ง เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 4 ปี และปรับ 40,000 บาท ฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น จำคุก 2 เดือน และปรับ 5,000 บาท ฐานฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานซึ่งสั่งการตามอำนาจหน้าที่ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 (ที่ถูก มาตรา 368 วรรคหนึ่ง) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 5,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย คงจำคุก 2 ปี และปรับ 20,000 บาท ฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น จำคุก 1 เดือน และปรับ 2,500 บาท ฐานฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานซึ่งสั่งการตามอำนาจหน้าที่ ปรับ 2,500 บาท รวมจำคุก 2 ปี 1 เดือน และปรับ 25,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 3 ปี ให้คุมความประพฤติของจำเลยไว้กำหนด 2 ปี โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 8 ครั้ง และให้เข้ารับการอบรมความรู้ในการใช้ยานพาหนะตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร กับให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์เป็นเวลา 12 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่น

ถึงแก่ความตายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2), 160 ตรี วรรคสี่ อีกบทหนึ่ง ไม่ปรับบทลงโทษและไม่ลงโทษฐานขับรถในขณะเมาสุราตามมาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง ฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายกับฐานขับรถโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐาน ขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 160 ตรี วรรคสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้ว คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานฝ่าฝืนคำสั่ง เจ้าพนักงานซึ่งสั่งการตามอำนาจหน้าที่ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วเป็นจำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 2,500 บาท ไม่รอกการลงโทษและไม่คุ้มครองประพฤติดของจำเลย นอกจากที่แก้ไข ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ จำเลยเฉพาะความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายว่า สมควรลงโทษ จำเลยสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วางโทษ จำเลยก่อนลดโทษให้จำคุก 3 ปี เป็นการวางโทษในอัตราโทษขั้นต่ำตามกฎหมายแล้ว ไม่มีเหตุที่ ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น เห็นว่า การที่จำเลยขับรถในขณะเมาสุราย่อมส่งผลต่อร่างกายทำให้ไม่สามารถใช้ความระมัดระวังได้อย่าง เต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ และความสามารถในการขับขี่ยานพาหนะย่อม ลดลง โดยเฉพาะการขับรถในเวลากลางคืนที่มีแสงสว่างน้อย โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุย่อมมีมากขึ้น การที่จำเลยขับรถในเวลากลางคืนในขณะเมาสุราด้วยความเร็วสูงเกินสมควรทั้งจำเลยไม่ได้รับ ใบอนุญาตขับรถยนต์ จึงทำให้ไม่สามารถควบคุมรถให้หยุดหรือชะลอความเร็วของรถให้ช้าลง พอที่จะหลบหลีกไม่ชนรถที่อยู่ข้างหน้าได้ทัน เป็นเหตุให้ชนผู้ตายซึ่งขับรถจักรยานยนต์อยู่ ด้านหน้าอย่างแรงจนถึงแก่ความตาย นอกจากนี้เมื่อพนักงานสอบสวนมีคำสั่งให้ทดสอบว่าเมาสุรา หรือไม่จำเลยกลับฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานไม่ยอมรับการทดสอบโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอีกด้วย นับว่าเป็นการกระทำที่ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย และขาดความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ร่วมใช้รถใช้ถนน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง และได้ความจากรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุม ประพฤติโดยจำเลยไม่คัดค้านว่า จำเลยเคยกระทำความผิดฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น ถึงแก่ความตาย ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2154/2551 ของศาลชั้นต้น และฐานขับรถขณะ เมาสุรา ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.426/2557 ของศาลแขวงพิษณุโลก ซึ่งในคดีดังกล่าวศาล ได้ให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีโดยรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย แต่จำเลยกลับมา กระทำความผิดในลักษณะเดียวกันอีก แสดงให้เห็นว่าจำเลยมิได้หลาบจำหรือสำนึกที่จะกลับตัว เป็นพลเมืองดี แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน หรือจำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่ ทายาทผู้ตายจนเป็นที่พอใจและไม่ตั้งใจเอาความแก่จำเลยแล้ว หรือมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดู บุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นดังที่อ้างในฎีกา ก็ไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะรับฟังเพื่อรอกการลงโทษ จำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง การที่จำเลยไม่ยอมทดสอบว่าเมาสุราหรือไม่ ตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนที่สั่งตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดอันเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ซึ่งบัญญัติไว้เป็นพิเศษในมาตรา 142 วรรคสอง ความว่า ในกรณีเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่า ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา

43 (1) หรือ (2) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าห่อนความสามารถในอันจะขับหรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ ซึ่งหากฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้จะมีส่วนที่ว่าด้วยบทกำหนดโทษในมาตรา 154 (3) โดยระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท จึงเห็นได้ว่าการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเช่นนี้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 กำหนดโทษไว้โดยเฉพาะแล้ว กรณีจึงไม่เป็นเรื่องไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานตามความหมายของมาตรา 368 แห่งประมวลกฎหมายอาญา อันเป็นกฎหมายทั่วไป การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 368 วรรคหนึ่ง ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแม้ไม่มีฝ่ายใดยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ในความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 142 วรรคสอง, 154 (3) ให้ลงโทษปรับ 1,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงปรับ 500 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำคุก 1 ปี 6 เดือน ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 แล้ว เป็นจำคุก 1 ปี 6 เดือน ปรับ 500 บาท ยกฟ้องข้อหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 368 วรรคหนึ่ง นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

สิทธิโชค อินทวิเศษ · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · ปราช ทัศนาศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/411/2565>